

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Üçüncü mevkî tiren koridorunda insanlar, heybeler, bavullar kilit-kenet olmuş, baldıran çaban adam, düğümlenmiş kalem balığı söktür yaramayınca helikopterin dibine çıktı. Önünde bir kıl çuval, çuvalın üstünde, başından alına gümüş paralar sarkmış çocuklu bir kadın vardı. Solundaki küçük sandığın üstüne topağı aşınmış yün çoraplı bir ayak uzanmıştı. Sağ yanındaki yürüyen sarılı olduğundan yaşa belli olmuyordu. Yalnız burnuyla aza.

sargılarında kalmıştı. Tiren saraldıkça iliyordu.

Yanımdaki,
-Neyin var hemşerim? dedi.
Sargılar çındaki,
-Heç sorma, dedi, yağmış kapı çaldık aham... Herif bizi bi güzel döğdü.

-Geçmiş olsun, nasıl oldu bu iş?

-Hesapça bu yıl askere gidecektim. Askerliğim geri kalınca, İstanbul'a varıp biraz harçlık yapalım, dedik hanı... Bizim köyün

delikanlısı, yaşı on beş, on altı buldu mu, İstanbul'a gider, çalırsın, yaz deyince köye döner... Annamın benden gayri kim kimse istemediğinden bırakıp İstanbul'a gidemedim.

İstanbul'dan dönen, kahvede her gece, her gece İstanbul'u anlatır, İstanbul'un neşini anlatır. Davası yok, sığırı yok, otu yok, otlağı yok, İstanbul'un karısını, kızını anlatır. Köyün delikanlıları toplanır dinler.

Çolak Hüseyin'in Rıza İstanbul-

bul'dan gelmiş. Ben o zaman on birimde var yokum. Biz akranlar hep Rıza'nın altında dolamıyoruz, akşam olsun da Rıza, İstanbul'un karısını, kızını anlatır, diye... Delikanlılar caminin avlusunda toplandılar. Çayıra oturuldu. Biz küçük diyetletmezler, şamarı çalar kovarlar... Biz de onların arkasına gizlice sındık. Çolak Hüseyin'in Rıza anlatmaya başladı. İstanbul'da bir sütcünün yanında işçi durmuş. Sütcü banu birkaç gün yanında gezdirip

YANLIŞ KAPI

AZİZ NESİN

Sonunda üç aydaderma-
mın kesildiğinden döndüm. Az da-
ha kalsam ince hastalık olacak-
tım. Hele bu yaz köyde kendimi-
zi beaie çekelim. İstanbul'da fa-
kır fukarayı sevindirmek boynu-
muzun borcu..."

Delî Yusuf da, İstanbul'un bir
hamında kahveci çırağı durmuş :
"Yolda, larda, bayırda, nerde •
lursa," diyor, "Çal kapıyı gir kar-
deşim. Hiç boşu yok. Garip gövü-
l etmek sevap..."

Bir vakit anlatılar. Biz de

dinledik. Aman bu İstanbul'a var-
malı. Gel gelelim, anamı köyle
yalnız bırakamıyorum. Ertesi yıl
muhtarın oğlu Durmuş İstanbul'a,
gitti. Durmuş'un dediğine inan-
rım. Bir kere muhtarın oğlu ol-
duktan başka, mektepli. Durmuş
köye döndü. Bir öğlen üstü köyün
delikanlıları, mezarlık önünde
Dursun'u ortaya alıp, "Anlat ar-
kadaş..." dediler. Biz de artık
serpilip delikanlı sırasına katıl-
duğumuzdan, bizi şamarlayıp ko-
ğan yok gayrı.

Durmuş, İstanbul'da bir evin
bir odasını kiralamış. Oğlan! Yü-
zümlü ykamaya vakit bulamadım,
arkadaş, "diyor, "Evin hanımı bir
kızı ild, ya komşu karıları..." E-
vin erkeği de boyuna "Kendine iyi
bak tosunum, bunun barası İstan-
bul" dermiş. Yüzüne kapanan hiç
bir kapı yokmuş.

Ertesi yaz, Çakar Rüstem'le,
Kel Nuri İstanbul'dan döndüler.
Bütün bir yaz anlatılar "Efendi
öldük" diyorlar, "Bu İstanbul' un
kadına ziyaret güc yetiremez."

Kel Nuri, fırında hamurkâr
durmuş. Bir anlatıyor, bir anlatı-
yor...

"Ülen esaslı mı Kel?"

"Şart olam bilâder, git İstan-
bul'a boyunun ölçüsünü al" diyor.

"Gayrı gönlün hangisini çe-
kerse, Boş yok, hep dolu."

Çakar Rüstem, kahveci çırağı
durmuş.

-Dinle imanına Rüstem.

-Vallaha kardeş...

-Ülen her ev mi?

-Her ev.

-Hepsi mi?

-Hepsi tövbe.

Anlayacağın, biz bunları dinleye dinleye kulağımız iyicene doldu. İstanbul'a işe gidip dönen, İstanbul'un karısını anlatıyor. Kendimizi bildik bileli, hep bunu dinleriz. Bizim de işimiz bu İstanbul'a gitmemiş olmayacak. Anam, ayakta duramam. Ben gidersem tarlaya, toprağa, davara, sığara kim, bakacak...

Bildir bizim askerlik geri kalınca, "Ana ben daha duramam.

İstanbul göründü bize. Gidip çalıssam da cep harçlığı yapsam "dedim. Anam "Aman oğlum, sen zayıfsın, dayanamazsın. Bu İstanbul karıları, seni eritir yavrum " dedi.

Ertsek gerek. Burada dinleye dinleye erimekten iyidir.

Biz İstanbul'a çıktık. Vallah dedikleri doğru. Karıların başı oynar, gözü oynar. Belli birşey, bunlar yığılı eli boş çevirmez. Arkadaşların dedikleri hep doğru. Bakır bacak hep meydana... neye?

Yanak, dudak alıkh düzgünlü neye? Besbelli... Her iş ortada. Keluna giren götürüyor. Kadın erkeği kol kola. Biri oraya dalıyor, biri buraya... İyi yerine geldik. Allah bilir ya, anlatıklarına pek de inanmıyordum. Ama gözümle görmüştüm. Bunlar neye güler, neye süzüm süzüm süzülür, keklik gibi seker. Çağırıyorlar belli birşey...

İlan bir iş bulalım da dedik hani, ondan sonrası kolay, hâcetimizi görürüz. Kasımpaşa' da

hemşerilerin kahvesine gittik Beni bir aşçının yanına yamak verdiler. Velâkin, buluşuk yıkamaktan soğan soymaktan soluk alamıyorum ki, karıların bir hatırım hoş etsek... Sabahın karanlığında fırlıyoruz içeri, gecenin bir vakti ne kadar.

Ulan bu ne iş, hafta oldu, ay oldu, devriye ay... Ben yerimde duramam. Haramın besili boğasına dönmüştüm ki, İstanbul'un evleri bana yetmiyecek. Gözümü uyku tutmaz.

YANLIŞ KAPI AZİZ NESİN

Beş bin sağ okka yük yük-
lenmiş kağına koşsan, Gevginber-
li'ni bir solukta öte aşacağım.

Sonunda bizim ustaya, "Aman
usta bana bir gün izin, hacetimi-
zi görüverip gelelim" dedim Allah
razi olsun, "Ulan domuz, senin,
ensenin tüyü kabardı. Daha sen
zaptolmazsın. Göt bir gün izin yap-
dedi. Sabah, ben dükkandan fırla-
dım. O yana dolanırım, bu yana
seğirtirim. .Evet, karı çok ve de
cümlesi güleç yüzlü ve de oynak. .
Lâkin nasıl etsek? Meramımızı

nasıl desek? Sonra avrat bize,
"He" dese n'olacak? Bir ev, bir
yer ister. .Döndüm, dolaştım, fır-
ladım. Bunun iyisi evin birine gir-
mek. Hemşerilerin yaptığı gibi,
kapıyı çalıp, içeri dalacaksın. Ev-
lere bakıp duruyorum. Vakit de
geçiyor. Boşuna sirttıp akşamı et-
mek var. Bir apartmanı gözüm-
kestirdim, yallah edip içeri gir-
dim. Zile bastım. Kapıyı bir kü-
çük kız açtı. Dengimiz değil, "Ne
istiyorsunuz?" dedi. "Anan ner-
de?" dedim. Kız içeriye "Babaaa

biri geldi. . ." diye seslendi. A-
dam da içerden, "Al içeri kızım."
dedi. Aferin. . Bak gördün mü işi. .
Kız "Buyrun! " diye beni bir oda-
ya aldı. Aman, pek beğendim, tam
yeri. . Ben bir koltuğa çöktüm. .

Bir herif geldi! "Kimi istedi-
niz?" diye sordu.

Bak şu dümbüğe, bilmezmiş
gibi, ağzımızı arıyor. Şöyle bir
güldüm ki, anlasın.

Herif bir daha "Kimi istiyor-
sunuz?" demez mi?

Gene güldüm "İlle beni söy-

leteceğin" dedim, "Bu evin sahi-
bi kimse gelsin. . Biz hazırız, bu-
yursun. "

Herif, "Evin sahibi benim" de-
di. .

"Biliyorum" dedim. " Sen
işimize yaramazsın. Karın nere-
de, hele gönder. . . "

"Ne yapacaksın?" dedi.
Allah Allah, ne yapıyor camm.
Bilmezden geliyor, benimle dal-
ga geçecek. Bir daha güldüm.

"Sen gönder hele. . O bilir "
dedim.

Herif dikildi ve terlendi: "Ne yapacaksın?"

"Hee?" dedim. "İstanbul'a geldik de hani, şöyle bişey idek dedim..."

Dememle, herif sandalyeyi, kapıp, kafam budur diye yukardan aşağı geçirmez mi? Bu ne iş! Zamansız mı geldik, nedir. Sandalye, yukardan aşağı omuzlarıma geçti, başım sandalyenin kırılan tahtasından çıktı.

"Efendi, çok teessüf ederim, bu yaptığımız hiç yakışık almaz"

edim.

Herif vurur da vurur. Vurur da vurur. Yahu, yoksa biz dolaşa dolaşa İstanbul sınırlarından dışarı mı çıktık?

"Yahu, ne dedik de kazdın bre efendi?"

Herif beni dertop edip, merdivenden aşağı savırup kapıdan dehlizi. Bende derman kalmamış

"Ulan bunun burası İstanbul" deyip feryat ediyorum.

Gözümü açtım ki, hastanede-yim. Kırılmadık bir kemikim kal-

mamış. Daha bize buralarda durmak gerekmez. İşte böyle sarılıp sarmalandık. Şimdi Allahın izniyle köye dönüyoruz.

Delikanlı'nın başından geçenleri dinleyen...

-Peki, neymiş, dedi, adam neye kızmış?

Delikanlı,

-Anladık sonra, dedi herif İstanbullu değilmiş kardeş.. O da bizim gibi dışarılıklı. Biz yanlış kapı çalmışız. Yoğsam bize iyi iş vardı.. Ya da bizden önce İs-

tanbul'a gelen hemşerilerimizin, yalanına kanmışız. Demek hiç biri İstanbul karılarının yanına bile sokulamamış, sokulan olduysa da bizim gibi dayağı yemiş.. Şu - cık köye varınca arıldaşlara ne diyeceğiz? Yanlış kapı çaldık de - sok aptallığımıza verecekler. İs - tanbul'a varıp eli boş dönmek o - lur mu? Helbat köye gidesiye biz de onlar gibi bir yalan uydururuz ağa.. Kısmet...

SON